

at de gejstlige Retter bør bibeholdes. Jeg kan vedblivende ikke se, at de, naar vi indføre en ny Retsordning, have nogen som helst Plads i det danske Retssystem, saa meget mere som Vejen staar aaben for at tage gejstlig Medvirkning ved de civile Dømsstole i et meget videre Omfang, end der nu tages gejstlig Medvirkning ved de specielle gejstlige Dømsstole, idet vi nemlig kunne ordne det paa samme Maade, som vi have gjort det, hvor Talen er om Søsager, Handelssager og tekniske Sager. Der have vi indført specielt sagkyndige Meddomsmænd. Saaledes havde der været aabnet Udvej til, at vi kunde ophæve de gejstlige Retter, og saa kunde vi i specielle gejstlige Sager tage gejstlig Bistand med, for Underretten Provsten og for Landsret og Højesteret Biskoppen. Derved vilde være naaet, at der vilde være sagkyndig gejstlig Bistand, ikke blot som nu for Underret og Overret, men helt op i Højesteret. Jeg synes, at Gejstligheden vilde klare sig vel derved, og jeg synes, at den danske Retsplejeordning derved vilde naa en Uniformitet eller Ensartethed, som vilde være mig særlig behagelig. Jeg har, som sagt, ikke fattet noget Argument for, at gejstlige Retter vedblivende skulde have nogen Eksistensberettigelse.

Hvad angaar det saa meget omstridte Statspoliti eller Kommunalpoliti, som vi kunne kalde Modsætningerne, vil jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger. Den højtærede Justitsminister svæver sikkert i en Vildfarelse, naar han lagde mig i Munden, at jeg gik nd fra, at der skulde blive mere Politi. Jeg har udtrykkelig sagt, som der staar i Tidenden Sp. 940: „Hvor meget Politi der maa blive og navnlig, om der i nogen særlig Grad vil blive mere Politi, end vi nu have osv., ere vi ude af Stand til at dømme om“. Jeg ved det ikke. Den højtærede Minister ved det vel heller ikke, først Tiden vil vise det. Men jeg kan kun sige, at gennem alle mine Udtalelser er gaaet som den røde Traad, at det Politi, der er nødvendigt til Formaa- lenes Opnaaelse, skal være til Disposition til enhver Tid. Hvad der er os imellem, er kun, om Kommunerne ved deres Meddelagtighed i Ansættelsen skulde virke til at begrænse dette Antal paa en saa ufor- svarlig Maade, at Loven ikke kunde føres ud. Jeg gentager Ordet „Meddelagtighed“, fordi den sidste ærede Taler ikke syntes om, at jeg brugte det, thi Kommunerne skulde have mere end Meddelagtighed. Jeg vil da sige, at det er en lovbestemt

Meddelagtighed, men mere end Meddel- agtighed er det ikke, da de dog ikke skulle have Enebestemmelsesret om Politibetjen- tenes Ansættelse, men Forslaget derom skal komme andetsteds fra.

Med Hensyn til de Lempelser, der ere gjorte i Ministerens her foreliggende For- slag til § 90 fremfor i Kommissionens Forslag, og navnlig at Ministeren, hver Gang han inden for de der satte Grænser vil forøge Antallet af Politibetjente, skal forelægge Sagen for de vedkommende kommunale Raad, ja, saa staar der ganske vist, at den skal forelægges, men deri ligger ikke, at de have nogen som helst Indflydelse paa Afgørelsen. Vi have set, og der er ingen Tvivl om, at en Minister vel kan være pligtig til at forelægge en Sag, men aldeles ikke er pligtig til at rette sig efter den Resolution, Raadet maatte tage i saa Henseende. Derved er der i Virkeligheden ikke opnaaet andet end en venskabelig Forhandling mellem Raadet og Ministeren, der vil føre til et venskabeligt Udfald, saa længe Venskabet bevares, men naar det er forbi, vil hver gaa til sit, og saa har Ministeren Ene- raadighed i dette Forhold.

Med Hensyn til det ridende Politi vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg aldeles ikke har adresseret mine Bemærkninger om det ridende Politi til Ministerens For- slag, thi i Ministerens Forslag staar der slet ikke Tale om ridende Politi, men om Politi, „om fornødent med Befordrings- midler“, og disse Befordringsmidlers Art er ikke nærmere omtalt. Den ulykkelige Mand, som var en dygtig Opdager og ikke kunde cykle, han kan saamænd langt mindre hænge paa en Hest, det er en given Ting, saa han maa køre paa en Vogn, og paa en Vogn med gode Heste kommer han lige saa langt som paa en god Hest, særlig naar han er saa aflægs, at han ikke kan hænge paa Cyklen. Auto- mobiler blive vel sagtens nok et Frem- tidskøretøj for hurtige og rappe Op- dagelsesbetjente, og jeg vil ikke haabe, at den Automobillov, vi faa til Behandling, maa være saaledes, at vi, naar vi faa Sagen til 3die Behandling, skulle blive nødt til at indføre Undtagelsesbestem- melser for Kørselshastigheden, f. Eks. gaaende ud paa, at den Lovregel, der i andre Tilfælde maatte gælde om, at der skal løbe en Mand foran Automobilét med et grønt Flag, skal bortfalde, naar det er en Opdagelsesbetjent, der har Hastværk.